

การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียน
ภาษาอังกฤษ เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1

Teachers' perception of Voice in English Writing Essay at Schools in The
Secondary Educational Service Area Office Bangkok 1

สุธาทิพย์ คงชูศรี* ภัทร์ธีรา เทียนเพิ่มพูน** จิรพร ธนระรัชติการนนท์***

Sutathip Kongchusri* Patteera Thienpermpool** Jiraporn Dhanarattigannon***

คณะศึกษาศาสตร์ (สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยศิลปากร***

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์***

Faculty of Education (English Language Teaching) Silpakorn University***

Faculty of Humanities Kasetsart University***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียนที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 2) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียนที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน) การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 275 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Random Sampling) โดยใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ ขั้นตอนที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) กับผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 16 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection) รวบรวมข้อมูลที่ได้และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ในส่วนของ การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ใช้การวิเคราะห์สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ ผลการวิจัยพบว่า 1. การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียนที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย 2. กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกัน และประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีการรับรู้ต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันทางสถิติ

คำสำคัญ: การรับรู้ของครู, ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice), งานเขียนภาษาอังกฤษ

Abstract

This research was aimed to 1) study teachers' perception of Voice in English writing Essay at schools in the secondary educational service area office Bangkok 1, and 2) study factors that affect teachers' perception of Voice in English writing Essay at schools in the secondary educational service area office Bangkok. In this research, the mixed method was used to collect qualitative and quantitative information. This research method consisted of two procedures: the first procedure was the quantitative research. There were 275 participants who were selected using Multi-Stage Random Sampling in the sample group. The instrument was a questionnaire of

teacher's perception on Voice in English writing Essay. The second procedure was qualitative research by the in-depth interview of 16 focus group informants chosen by purposive selection method. The data was gathered and the quantitative data was analyzed by using MS Excel. The statistical methods used in this research were percentage, mean, standard deviation (s.d.), and analyzing One-Way ANOVA. Content analysis was used to analyzing qualitative data. The results indicated that 1) teachers' perception of Voice in English writing Essay at schools in the secondary educational service area office Bangkok 1 was "low," and 2) there were no statistical significant differences among those of teachers with different education levels, graduate fields, and working experiences on perception of Voice in English writing Essay.

Keywords: Teachers' perception, Voice, English Writing Essay

บทนำ

ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาอีก 1 ทักษะคือ ทักษะการเขียน เนื่องจากในระดับการศึกษามัธยมศึกษาเป็นระดับที่จะก้าวไปสู่ระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีการเรียนการสอนที่มีการเขียนอยู่ในหลักสูตรทำให้นักเรียนต้องมีพื้นฐานที่ดีในการเขียน อีกทั้งการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้ และประสบการณ์ต่าง ๆ นอกจากนี้การเขียนยังสามารถช่วยฝึกการใช้ภาษาโดยนักเรียนได้นำคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ได้เรียนมาใช้ในการเขียนในสถานการณ์จริงในบริบทต่าง ๆ ยิ่งนักเรียนได้ใช้ความพยายามในการเขียนมากเท่าใด นักเรียนก็จะทำให้นักเรียนค้นพบสิ่งใหม่ๆ ที่จะเขียนและกลวิธีการแสดงออกทางความคิดมากขึ้นเท่านั้น (Raimes, 1983) นอกจากนี้การเขียนยังเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาต่อระดับสูงขึ้น ดังเช่นที่ระบุในคุณภาพผู้เรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ สาระที่ 1 มาตรฐาน 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน ตัวชี้วัดช่วงชั้นระดับมัธยมศึกษา 1. พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์/เรื่อง/ประเด็นต่าง ๆ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม 2. พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่องที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/สถานการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม 3. พูดและเขียนความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรม ประสบการณ์ และเหตุการณ์ พร้อมให้เหตุผล/ยกตัวอย่างประกอบ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) จากมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดที่กล่าวมานั้น จะเห็นได้ว่าสามารถด้านการเขียนแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์เกี่ยวกับตนเองหรือสังคมเป็นสิ่งที่ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาควรมี

จากความสำคัญของการเขียนข้างต้นซึ่งนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในช่วงชั้นที่ 4 หรือระดับมัธยมศึกษาสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์เกี่ยวกับตนเองหรือสังคมได้นั้น เห็นได้ว่าการศึกษาไทยมุ่งเน้นและได้ให้ความสำคัญกับการเขียนแสดงความคิดเห็น และเล่าประสบการณ์หรือเหตุการณ์ แต่จะทำอย่างไรให้งานเขียนเหล่านั้นมีความน่าสนใจขึ้นได้นั้น ผู้เขียนหรือผู้เรียนต้องใส่ตัวตนของตนเองลงไปในงานเขียนเพื่อให้เกิดเป็นสไตล์หรือมุมมองของตัวเองของการสร้างสรรค์งานเขียนให้ไม่น่าเบื่อและมีความแตกต่างรวมไปถึงงานสร้างสรรค์อื่นๆ ด้วย (Julie Wildhaber, online) งานวิจัยในต่างประเทศกล่าวถึงการเขียนที่ปรากฏลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ไว้ว่า หากในงานเขียนขึ้นใดมีปรากฏลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียนนั้นจะทำให้งานเขียนขึ้นนั้นมีชีวิตชีวาไม่น่าเบื่อ และทำให้การเขียนงานขึ้นนั้นเกิดความน่าสนใจ ซึ่งในงานเขียนที่มีการกล่าวถึงบุคคลที่สามปรากฏก็ถือว่างานเขียนนั้นมี Voice ปรากฏในงานเขียน (Matsuda, 2009) และในงานเขียนที่ปรากฏ คำสรรพนาม คำสั่ง และคำถาม ก็ถือว่างานเขียนนั้นมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน Voice ปรากฏในงานเขียน (Hyland, 2012) จากการศึกษางานวิจัยในต่างประเทศที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) สามารถทำให้เป็นรูปธรรมและมองเห็น

เขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ได้ชัดเจนขึ้น และหากไม่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ปรากฏในงานเขียนจะทำให้งานเขียนขาดชีวิตชีวาในการบอกเล่าเรื่องราวจากผู้เขียน

จากการสอบถามครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่สอนในระดับมัธยมศึกษาที่มีประสบการณ์สอนในการสอนไม่ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 5 คน พบว่า ในการจัดการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษและจากผลงานการเขียนของนักเรียน เห็นได้ว่าครูยังไม่มีการประเมินผลและการสอนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้าและศึกษางานวิจัยในประเทศไทย พบว่า ไม่มีงานวิจัยเล่มใดที่กล่าวถึงการสอนการเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) รวมไปถึงการวัดและประเมินผลด้านลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏในงานเขียนเลย ซึ่งในต่างประเทศมีการศึกษาและถูกพูดถึงและนำมาใช้ในการวัดผลประเมินผลของนักเรียนในเกณฑ์การประเมินการเขียนโดยปรากฏใน Standardized test ที่เป็นลักษณะ 6+1 (Education northwest, 2014) แต่ในประเทศไทยในปัจจุบันไม่มีการกล่าวถึงการสอนหรือการวัดผลการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียนซึ่งอาจจะเป็นเพราะยังไม่มีการศึกษาเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในประเทศไทยโดยเฉพาะที่กล่าวถึงการนำงานเขียนมาวิเคราะห์และ การนำลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ไปใช้ให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม มีเพียงการศึกษาและการวิจัยที่เน้นการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ (มาลี, 2550) การพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC (ธิดา, 2552) การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ (สุพรรณษา, 2557) การประยุกต์ใช้กลวิธีอภิปัญญาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ (วราพร, 2558) การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ณัฐชนน, 2558) การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการคิดจากภาพเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (บุญยวีร์, 2558) การใช้การสอนแบบเอแอลเพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/วิทยาศาสตร์โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์พะเยา (ชุตินันท์, 2559) การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายด้วยกิจกรรมการสอนตามกระบวนการอรรถฐาน (ศศิพิมประไพ, 2560) การพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮินส์ (นิตยร์ดี, 2560) ซึ่งจากตัวอย่างงานวิจัยที่ผู้วิจัยศึกษามาข้างต้นในรอบ 10 ปี และหรืออาจจะมากกว่านั้นที่การศึกษาของประเทศไทยยังไม่มีการศึกษาเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) จึงทำให้สันนิษฐานได้ว่ายังไม่มีใครรู้จักและนำมาใช้อย่างจริงจัง ทั้งที่ใน Standardized test ที่เป็นลักษณะ 6+1 มีปรากฏอยู่ดังที่กล่าวมา

จากที่กล่าวมานี้ผู้วิจัยจึงสังเกตเห็นว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) มีความสำคัญต่องานเขียนแต่ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏในงานเขียนของนักเรียนไทยยังไม่ปรากฏและงานวิจัยในประเทศไทยยังไม่มีการกล่าวถึงและการนำไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าอาจจะเป็นเพราะยังไม่มีงานวิจัยในประเทศไทยที่กล่าวถึงเรื่องนี้และการนำมาวิเคราะห์และนำไปใช้อย่างเป็นรูปธรรม แต่ทั้งนี้หากครูได้รู้จักและรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน และสามารถทำให้เป็นรูปธรรมอย่างที่ Hyland ได้กล่าวไว้ ครูก็จะสามารถสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ได้และนำมาเป็นหนึ่งในหมวดการวัดและประเมินผลการเขียนอย่างเป็นรูปธรรมได้

ด้วยเหตุดังกล่าว (ที่กล่าวมา) ข้างต้นนี้จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาการรับรู้ของครูต่อเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) และสาเหตุที่ไม่มีการนำมาใช้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งเป็นไปได้ว่าอาจจะเป็นเพราะการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) กล่าวคือ ครูผู้สอนอาจจะไม่รับรู้ว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) คืออะไร และอาจไม่ทราบว่าจะนำมาสอนและวัดผลและประเมินผลงานเขียนของนักเรียนได้อย่างไร

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังต้องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ในครั้งนี้ด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้จัดทำการค้นคว้าอิสระ โดยกำหนดกลุ่มเป้าหมายที่ได้จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Muti – Stage Random Sampling) คือ ครูผู้สอนในเขตกรุงเทพมหานคร เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 เพื่อต้องการศึกษาในเรื่อง การรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษชั้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน)

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) ประกอบด้วย 2 ขั้นตอนดังนี้ คือ

- 1) การวิจัยเชิงปริมาณ 2) การวิจัยเชิงคุณภาพ

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การวิจัยเชิงปริมาณได้ดำเนินการสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ศึกษาและค้นคว้าจากเอกสารทางวิชาการ หนังสือ เว็บไซต์ วิจัยและทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) และการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาขั้นตอนและวิธีการสร้างแบบสอบถามจากหนังสือ และเอกสารการวิจัยโดยให้ครอบคลุมเนื้อหาในด้านต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษา ได้กำหนดเนื้อหาไว้ 2 ด้าน คือ ด้านการสอนการเขียน และ ด้านการวัดและประเมินผล
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น ให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาช่วยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และภาษาที่ใช้และนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม
4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ที่ได้แก้ไขแล้วมาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน พิจารณาความสอดคล้องของเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC = Index of Items Objective Congruence) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง พบว่าค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยรวมมีค่าเท่ากับ 0.97 และทุกข้อมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) อยู่ระหว่าง .67 – 1.00 แสดงว่าแบบสอบถามมีค่าความเที่ยงตรงตามเกณฑ์ที่กำหนด
5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญมาปรับแก้ไขแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาในการพิจารณาความสมบูรณ์อีกครั้ง หลังจากนั้นนำแบบสอบถามที่ได้ผ่านความเห็นชอบแล้วไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะใกล้เคียงกับประชากรที่จะศึกษาจริง (Try Out) คือ ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาความเชื่อมั่น โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น ด้านการสอนการเขียน เท่ากับ .943 ด้านการประเมินผล เท่ากับ .974 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเชื่อมั่นในระดับสูง

การวิจัยเชิงคุณภาพได้กำหนดแนวทางสำหรับการสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขต 1 ใน 3 ประเด็น คือ 1. ข้อมูลทั่วไป 2. การสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ 3. การวัดและประเมินผล มีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยกำหนดเรื่องที่จะทำการศึกษา ซึ่งมาจากแนวคิด ทฤษฎี และเรื่องที่น่าสนใจ
2. ผู้วิจัยกำหนดวัตถุประสงค์ของเรื่องที่ต้องการศึกษา ซึ่งจะเชื่อมโยงไปสู่การกำหนดประเด็นที่จะใช้ในการสัมภาษณ์
3. ผู้วิจัยเรียบเรียงข้อคำถามแนวทางการสัมภาษณ์ โดยเรียงตามลำดับความต่อเนื่องและความสำคัญ
4. ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่สร้างแล้วไปเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อตรวจความถูกต้องของการใช้ภาษาและครอบคลุมประเด็นที่จะศึกษา
5. การตรวจสอบคุณภาพของคำถามโดยผู้เชี่ยวชาญ ผู้วิจัยนำแบบร่างข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์เสนอผู้เชี่ยวชาญช่วยพิจารณา

ผลการวิจัย

ผลเชิงปริมาณ

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวนสูงถึง 173 คน (ร้อยละ 69.2) รองลงมาคือระดับปริญญาโท จำนวน 77 คน (ร้อยละ 30.8) สำเร็จการศึกษาในสาขาวิชา สาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 136 คน (ร้อยละ 54.4) รองลงมาคือสาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 103 คน (ร้อยละ 41.2) และสาขาวิชาอื่น ๆ จำนวน 11 คน (ร้อยละ 4.4) มีประสบการณ์การทำงาน น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 127 คน (ร้อยละ 50.8) รองลงมาคือ 5-10 ปี จำนวน 85 คน (ร้อยละ 34.0) มากกว่า 11 ปี จำนวน 38 คน (ร้อยละ 15.2) สอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน จำนวน 202 คน (ร้อยละ 80.8) สอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 27 คน (ร้อยละ 10.8) และสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 27 คน (ร้อยละ 6.8)

การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้สำหรับการอธิบายการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ด้านการสอนการเขียนโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.88) เมื่อพิจารณาตามการกำหนดเนื้อหาของแบบสอบถามแล้วแบ่งเป็น 2 จุดประสงค์ คือ การรับรู้ของครูผู้สอนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียนโดยตรง พบว่า การเคยได้ยินหรือรู้จักคำว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดอยู่ในระดับน้อย (ค่าเฉลี่ย 1.86) และภาพรวมการรับรู้ของครูผู้สอนในลักษณะ เทคนิค หรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็น ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.88) ทั้งนี้ เมื่อดูค่าเฉลี่ยโดยจำแนกรายข้อ พบว่า ผู้สอนให้นักเรียนหาข้อมูลการเขียนจากแหล่งอื่นมีค่าเฉลี่ยสูงสุดระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.40) ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักเรียนเขียนถ่ายทอดเรื่องราวตามหัวข้อที่ได้รับโดยสามารถแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกได้ มีค่าเฉลี่ยรองลงมา (ค่าเฉลี่ย 3.27) และผู้สอนสอนให้นักเรียนเขียนเรียงความ (Essay) โต้เถียงที่ แสดงเหตุผลสองด้านคือ ด้านสนับสนุนและด้านโต้แย้ง (Argumentative) มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดแม้ว่าค่าเฉลี่ยจะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.54)

การรับรู้ด้านการประเมินผล พบว่า โดยรวมด้านการประเมินผล อยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.02) และเมื่อจำแนกรายข้อ พบว่า ประเมินงานเขียนในด้านความคิดสร้างสรรค์ ค่าเฉลี่ยสูงสุดระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.24) ประเมินงานเขียนในด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยรองลงมาอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.09) และผู้สอนประเมินงานเขียนในการถ่ายทอดและให้ รายละเอียดในเรื่องอารมณ์และแสดงความรู้สึกในงานเขียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดแม้ว่าค่าเฉลี่ยจะอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 2.92)

ผลการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 – 3 ด้านระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกัน และประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน (ตามลำดับ) มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สรุปผลเชิงคุณภาพ

ผลการศึกษาเชิงคุณภาพพบว่า กลุ่มตัวอย่างยังขาดความรู้และความเข้าใจในเรื่องของ Voice เมื่อพูดถึง Voice จะนึกถึงไวยากรณ์การเรียนการสอนส่วนใหญ่ เช่น Active Voice และ Passive Voice มีเพียงส่วนน้อยที่มีความรู้ว่า Voice อยู่บ้าง ในเรื่องของการเรียนการสอนและในนิยามของการวิจัยครั้งนี้ หมายถึงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างมีการทำกิจกรรมในห้องเรียนที่เกี่ยวกับการเขียนที่เป็นในรูปแบบหรือในลักษณะการเขียนที่มีการเอื้อให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นและให้เหตุผล และเขียนโปสการ์ด เขียนจดหมาย และการเขียนประวัติส่วนตัว แต่เมื่อผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ลักษณะการเขียนของนักเรียนจากกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักเรียนเขียนได้แค่ในระดับประโยค (Sentence) เท่านั้น โดยยังไม่ไปสู่ระดับเรียงความ (Essay) จึงทำให้ไม่พบการสื่อตัวตนในงานเขียนของนักเรียน และนอกจากนี้เมื่อศึกษาข้อมูลในเรื่องเกณฑ์การประเมินผลงานของนักเรียนพบว่า อาจารย์ผู้สอนทุกคนในกลุ่มตัวอย่างไม่มีเกณฑ์ให้คะแนนในด้านของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) จากผลการวิจัยจึงสรุปได้ว่า ครูไม่มีการรับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) หรือรับรู้เพียงส่วนน้อย และครูรับรู้รูปแบบหรือในลักษณะการเขียนที่มีการเอื้อให้เกิดลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) แต่ครูไม่ได้นำไปใช้ในในห้องเรียน เป็นเพราะ เนื่องจากผู้สอนอาจจะไม่มีความรู้ด้านนี้และลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) และยังไม่มียุทธศาสตร์ตัวตนของผู้เขียน (Voice) ระบุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และในทางปฏิบัติครูผู้สอนนั้นมีเกณฑ์การประเมินผลงานของนักเรียนตามรูปแบบการเรียนการสอนของตน โดยกำหนดเกณฑ์ในการประเมินที่เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ รวมทั้งพยายามปรับเกณฑ์ให้มีความเหมาะสมกับนักเรียน โดยเน้นรูปแบบการเขียนและโครงสร้างประโยคตามไวยากรณ์อีกด้วย ทั้งนี้ เนื่องจากครูผู้สอนนั้นมีความเข้าใจในเนื้อหาการเรียนรู้และเข้าใจในลักษณะพื้นฐานของนักเรียน จึงพยายามปรับเกณฑ์การประเมินต่าง ๆ ให้มีความยืดหยุ่นและสอดคล้องกับลักษณะเฉพาะของนักเรียนแต่ละคน/กลุ่ม ซึ่งพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และนอกจากนี้ครูที่มีการให้คะแนนเสริมพิเศษสำหรับงานเขียนของนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ใส่งไป แต่การให้คะแนนเสริมนี้ไม่ได้ระบุอยู่ในเกณฑ์ของการให้คะแนนหลักในหัวข้อการประเมินงานเขียนของนักเรียน

แต่ทั้งนี้ การสำรวจข้อมูลจะเห็นได้ว่า อุปสรรคที่สำคัญที่ทำให้เกิดการพัฒนาด้านการเรียนการสอนที่เป็นไปอย่างไม่ราบรื่นนั้น นอกจากจะเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความสามารถที่ต่างกันแล้ว ยังมีข้อจำกัดด้านเวลาและภาระงานสอนของครูที่มีมากและภาระงานของโรงเรียนที่ต้องรับผิดชอบเพิ่มเติมอีกด้วย ทำให้ครูอาจจะไม่สามารถดูแลนักเรียนได้อย่างใกล้ชิดโดยเฉพาะในเรื่องของการตรวจงานเขียนนั้นทำได้น้อยและการให้ feedback ของงานเขียนไปสู่ผู้เรียนก็ทำได้ไม่ละเอียดเท่าที่ควร โดยเมื่อเปรียบเทียบโรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนในความดูแลเป็นจำนวนมากกับโรงเรียนที่มีนักเรียนในความดูแลเป็นจำนวนไม่มากก็มีความใกล้ชิดเพื่อที่จะพัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักเรียนให้มีความเข้มแข็งที่แตกต่างกันอีกด้วย

อภิปรายผลการวิจัย

ผลจากการวิจัยมีประเด็นที่น่าสนใจ และนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดแบบสอบถามไว้เป็น 2 ด้าน คือ ด้านการเรียนการสอนและด้านการวัดและประเมินผล ซึ่ง ผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาของแบบสอบถามด้านการ

เรียนการสอนไว้ดังนี้ ข้อที่ 1 เพื่อสอบถามการรับรู้ของครูผู้สอนต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน โดยตรง และข้อที่ 2 – 18 เพื่อสอบถามลักษณะเทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็น ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน พบว่า

ครูผู้สอนมีการรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในระดับน้อย ซึ่งอภิปรายได้ว่า ครูผู้สอนไม่รับรู้ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างพบว่า ครูไม่รู้จักหรือไม่มีความรู้ด้าน ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ซึ่งเช่นเดียวกับผลที่ได้จากแบบสอบถาม ทำให้สามารถกล่าวได้ว่าการที่ครูไม่รับรู้ นั้น คือ การที่ครูไม่มีความรู้ในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เพราะยังเป็นเรื่องใหม่สำหรับการเรียน การสอนในประเทศไทย เพราะในประเทศไทยยังไม่มีนักวิจัยคนใดทำการศึกษาเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) อย่างเป็นทางการจึงไม่เป็นเรื่องที่ผิดปกติหรือผิดแปลกหากครูจะไม่มีความรู้ด้านนี้ อีกทั้งประกอบกับหลักสูตร แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่มีปรากฏคำว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ระบุไว้ในหลักสูตรอย่างชัดเจน

ครูผู้สอนมีการรับรู้เทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของ ผู้เขียน (Voice) อยู่ในระดับมาก สามารถอภิปรายได้ว่า ครูมีการรับรู้ลักษณะกิจกรรมหรือเทคนิคการสอนที่ช่วย ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน แต่ครูผู้สอนไม่ได้นำเทคนิคหรือ กิจกรรมนั้นมาปฏิบัติในห้องเรียน อาจเป็นเพราะในปัจจุบันการเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Based Approach) นั้นได้มีงานวิจัยเรื่องนี้เป็นจำนวนมากขึ้น ทำให้ลักษณะการสอนเขียนแบบนี้ถูกนำมาใช้หรือถูกนำมา แนะนำให้ครูผู้สอนในโรงเรียนเพิ่มมากขึ้น เป็นเหตุให้ครูผู้สอนรับรู้รูปแบบการเรียนการสอนในลักษณะต่าง ๆ ที่เอื้อ ต่อการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) มากขึ้น ถึงแม้ว่าครูจะรับรู้งานเขียนที่เอื้อต่อการเขียนที่มีลักษณะ ตัวตนของผู้เขียน (Voice) แต่เมื่อครูผู้สอนไม่มีความรู้ในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ทำให้การเรียน การสอน การทำกิจกรรม การประเมิน ไม่ปรากฏงานเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในห้องเรียน ทั้งนี้ เมื่อ ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ครูผู้สอนมีการรับรู้ถึงลักษณะเทคนิคหรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อให้เห็น การแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน และเมื่อผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเชิงลึกพบว่า กลุ่ม ตัวอย่างไม่ได้ทำกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อให้เห็นการแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียนกับ นักเรียน กล่าวคือ การรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณหมายถึงการรับรู้รูปแบบงานเขียนในลักษณะต่าง ๆ เท่านั้น แต่ ไม่ได้ส่งเสริมหรือเอื้อต่อการแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) หรือกิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมหรือเอื้อต่อ การแสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) การไม่รับรู้ของครูผู้สอนและการไม่มีเกณฑ์การประเมินเรื่อง ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) กล่าวได้ว่า ครูผู้สอนไม่มีความรู้ในด้านลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เพราะใน ปัจจุบันเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เป็นเรื่องใหม่สำหรับการศึกษาและการวิจัยในประเทศไทย ที่เป็น เช่นนี้เหตุผลเพราะ ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ไม่มีระบุในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ทำให้ครูที่ไม่ มีความรู้ด้านลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) อยู่แล้วไม่มีความจำเป็นต้องทำการศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจาก หลักสูตรฯ ระบุไว้ ขณะเดียวกันข้อจำกัดอื่น ๆ เช่น ระดับความสามารถของนักเรียน จำนวนนักเรียน และภาระงาน ต่าง ๆ ส่งผลให้ครูผู้สอนได้สอนให้นักเรียนทำกิจกรรมที่เป็นเพียงการเขียนในระดับประโยค ไม่เป็นในระดับเรียงความ (Essay) ซึ่งการเขียนในระดับประโยคจะทำให้ผู้เรียนไม่สามารถถ่ายทอดความเป็นตัวตนของนักเรียนลงในงานเขียนได้ ซึ่งในส่วนนี้ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยเชิงคุณภาพที่ว่าครูผู้สอนไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ถึงแม้ว่า ครูผู้สอนจะรับรู้ว่ามี การเขียนลักษณะหรือรูปแบบต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการแสดงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) แต่เมื่อ ครูผู้สอนไม่ได้นำไปปฏิบัติในห้องเรียนเนื่องมาจากกิจกรรมการเขียนของนักเรียนยังไม่เป็นในลักษณะการเขียน เรียงความ (Essay) ก็ทำให้ไม่สามารถแสดงหรือส่งเสริมให้ผู้เรียนเขียนงานที่แสดงให้เห็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ได้ ซึ่งสอดคล้องตามคำกล่าวของ Hyland (2012) และ Matsuda (2009) ที่ว่า ในการทำกิจกรรมในลักษณะ การเขียนรูปแบบประโยค (Sentence) และในการตอบคำถามสั้น ๆ นั้น จะทำให้ไม่สามารถใส่หรือแสดงลักษณะตัวตน ของผู้เขียน (Voice) ลงไปในงานเขียนได้

จากการสอบถามปัญหา/อุปสรรคที่เกิดขึ้นในการสอนเขียนลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) พบว่าเนื่องจาก 1) ครูไม่มีความรู้และการรับรู้ในเรื่องของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เพราะในปัจจุบันยังเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่มีใครพูดถึงหรือศึกษาหรือวิจัยอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมในประเทศไทย 2) ความสามารถของนักเรียนที่แตกต่างกัน และ 3) ภาระการสอนของครูที่มีจำนวนมากและสอนในหลายวิชา รวมไปถึงภาระด้านงานกิจกรรมโรงเรียนที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้การเรียนการสอนในการทำกิจกรรมในห้องเรียนไม่สามารถเขียนในระดับเรียงความ (Essay) และในเรื่องของเวลาในการเรียนที่ค่อนข้างมีจำกัดต่อชั่วโมงเรียนทำให้การเรียนการสอนเป็นในลักษณะของ Product-based มากกว่าจะเป็นการสอนเขียนแบบ Process-based แต่จะมีครูผู้สอนที่รับผิดชอบการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียน แม้ว่าจะมีไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ก็ตามแต่มีการให้นักเรียนกิจกรรมบางอย่างที่แปลความหมายได้ว่าครูมีความตระหนัก เช่น ให้นักเรียนได้เขียนหรือทำกิจกรรมการเขียนของนักเรียนโดยหากนักเรียนเขียนเนื้อหาที่แปลก แหวกแนว (จากนักเรียนคนอื่น) ก็จะมีการบวกให้คะแนนเพิ่มซึ่งเป็นคะแนนพิเศษนอกเหนือจากคะแนนในเกณฑ์การประเมิน แต่การกระทำของนักเรียนในงานเขียนดังกล่าวที่แปลก แหวกแนว (จากนักเรียนคนอื่น) นี้ ครูไม่ได้รับทราบว่าเป็นลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่นักเรียนได้แสดงออกมาผ่านการเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ในงานเขียน เพราะครูผู้สอนไม่มุ่งดูในเรื่องของเนื้อเรื่องน่าสนใจและตรงวัตถุประสงค์มากกว่า ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าการที่ครูผู้สอนไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เป็นเพราะในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ไม่ได้มีคำว่าลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ปรากฏในหลักสูตรอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีระบุไว้ว่า มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ในการเขียนเล่าประสบการณ์ เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนบรรยาย อธิบาย เปรียบเทียบ เขียนแสดงความรู้สึก เขียนแสดงเหตุผล เล่าเรื่องตนเอง (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) แต่ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าต้องมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) อยู่ในเรื่องที่เขียน เพราะฉะนั้นจึงสามารถอธิบายได้ว่าทำไมงานเขียนของนักเรียนถึงไม่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ปรากฏให้เห็น และอีกทั้งยังไม่มีการสอนและวัดประเมินผลเรื่องนี้ในห้องเรียน แม้ว่าเมื่อทำการศึกษาแบบประเมิน Standardized test ที่เป็นลักษณะ 6+1 (Education northwest, 2014) มีระบุการให้คะแนนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในเกณฑ์การประเมินอย่างชัดเจน แต่การที่ครูไม่รับรู้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) นั้นไม่ได้เป็นเรื่องที่ผิด เพราะอย่างที่ได้อธิบายไปในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่มีกำหนด จึงทำให้ไม่เกิดการทำการกิจกรรมในห้องเรียนขึ้น หากครูผู้สอนได้ทำการเขียนถึงแม้ว่าครูจะไม่รับรู้อย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมแต่โดยนามธรรมคือเรื่องการมีความคิดสร้างสรรค์ตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานกำหนดไว้ เพราะการเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์คือส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ถ้าครูได้ทำการเขียนในห้องเรียนที่เอื้อให้นักเรียนเขียนในระดับเรียงความ (Essay) นักเรียนก็จะมีการเขียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ในงานเขียนมากขึ้น เพราะ นักเรียนได้มีกิจกรรม มีเวที ให้นักเรียนได้แสดงหรือได้ลงมือปฏิบัติ และก็จะส่งผลให้ครูเริ่มให้คะแนนการมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียนของนักเรียนที่มีการแสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีให้เห็นในเกณฑ์การประเมิน เพราะจากการสัมภาษณ์ครูผู้สอนคนหนึ่งซึ่งเป็นความบังเอิญที่นักเรียนคนนั้นเขียนแตกต่างจากคนอื่น ในระดับตอบคำถามสั้นจากการเขียนของนักเรียนครูได้มองเห็นความแตกต่าง ที่น่าสนใจ ครูก็เลยให้คะแนนตรงนี้พิเศษเพิ่มเติมจากเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้ อีกทั้งในปัจจุบันนี้การศึกษาในระดับมหาลัยจากที่ผู้วิจัยได้สอบถาม และพบเจอมานั้นมีการสอนและการประเมินในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ด้วย ดังนั้นครูจึงควรที่จะเตรียมนักเรียนในด้านการเขียนของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนพร้อมในการเรียนในระดับที่สูงขึ้น เพราะการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียนนั้นถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้งานเขียนนั้นมีคุณภาพ ซึ่งสอดคล้องกับที่ Dhanarattigannon (2021) ได้กล่าวไว้ว่า ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในการเขียน เป็นองค์ประกอบสำคัญหนึ่งของการเขียนที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพ และนอกจากนี้ในปัจจุบันการทดสอบภาษาอังกฤษในระดับนานาชาติ (การสอบ TOEFL) ได้เล็งเห็นความสำคัญของการเขียนที่มีการเขียนการให้เหตุผล การแสดงความคิดเห็น ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือ

การแสดงถึงลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน การทดสอบภาษาอังกฤษในระดับนานาชาติจึงมีการเกณฑ์การประเมินในเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ไว้ด้วยเช่นกัน

ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ในส่วนของวิธีการสอนถึงแม้ว่าครูจะรับรู้ในเรื่องของการเขียนประเภทหรือรูปแบบต่าง ๆ ของการเขียนซึ่งโดยตามทฤษฎีแล้วจะเป็นงานเขียนที่เอื้อให้เด็กสามารถใส่ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ลงไปในงานเขียนได้ แต่ครูผู้สอนไม่ได้รับรู้ในแง่ของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ตามที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง อีกทั้งครูผู้สอนไม่ได้สอนให้นักเรียนเขียนในระดับ Paragraph หรือ Essay แต่เป็นเพียงแค่ว่าในระดับ Sentence เท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าในวัตถุประสงค์งานวิจัยในข้อที่ 1 เพื่อศึกษาการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า ครูผู้สอนไม่รับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ เว้นแต่ครูผู้สอนที่มีการสอนในวิชาภาษาอังกฤษอ่าน-เขียนที่มีการเขียนในระดับ Paragraph แต่เมื่อตรวจงานเขียนของนักเรียนก็จะตรวจตามเกณฑ์ประเมินมาตรฐานที่หลักสูตรแกนกลางฯ กำหนดไว้เท่านั้น แต่ไม่ได้มองในรูปแบบการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) และการประเมินดังกล่าวถึงแม้ว่าจะมีการให้คะแนนตามเกณฑ์มาตรฐานที่หลักสูตรกำหนดไว้ แต่ก็มีมีการพิจารณาโดยให้พิเศษในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ คือ เมื่อไหร่ที่นักเรียนเขียนในสิ่งที่มีความแปลก แหวกแนว น่าสนใจ และเขียนในทางสร้างสรรค์กว่านักเรียนคนอื่นก็จะให้คะแนนพิเศษเพิ่มเติมนอกเหนือจากเกณฑ์ที่ครูผู้สอนกำหนดไว้ จะเห็นได้ว่าครูผู้สอนส่วนหนึ่งมีแนวโน้มที่จะมองหาความคิดสร้างสรรค์ในงานเขียนของนักเรียนอยู่แล้ว ซึ่งความคิดสร้างสรรค์เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียน ฉะนั้นควรมีการรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) อย่างเป็นทางการ ซึ่งสอดคล้องกับ Hyland (2012) กล่าวว่าไว้ในงานเขียนที่ปรากฏ มีคำสรรพนาม คำสั่ง และคำถาม ก็ถือว่างานเขียนนั้นมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ปรากฏในงานเขียน และ Matsuda (2009) กล่าวว่าหากในงานเขียนใดมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในงานเขียนจะส่งผลให้งานเขียนชิ้นนั้นมีชีวิตชีวาและไม่น่าเบื่อ และทำให้งานเขียนชิ้นนั้นเกิดความน่าสนใจ โดยกล่าวอีกว่าในงานเขียนที่มีการกล่าวถึงบุคคลที่สาม (other reference) ถือว่างานเขียนนั้นมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ปรากฏในงานเขียน จึงทำให้ครูผู้สอนควรมีการรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) อย่างเป็นทางการนี้ให้ได้มากยิ่งขึ้นโดยจัดให้อยู่ในการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล เพราะเมื่อมีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) จะทำให้การสอนในลักษณะดังกล่าวไปสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางฯ ที่ระบุไว้เพื่อให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เพราะการทำงานเขียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เกิดขึ้นในงานเขียนในแต่ละประเภทนั้นจะเป็นส่วนหนึ่งของลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ฉะนั้นจึงควรบอกหรือควรทำให้เรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ให้เป็นที่รู้จักในกลุ่มครูผู้สอน เพราะลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้งานเขียนมีคุณภาพดี ตามที่ Hyland (2012) Matsuda (2009) และ Dhanarattigannon (2021) หรือนักวิจัยชาวต่างประเทศกล่าวไว้และเพื่อให้บรรลุไปสู่เป้าหมายที่หลักสูตรแกนกลางฯ ได้กล่าวไว้เช่นกันในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ อีกทั้งควรมีความจำเป็นจะต้องส่งเสริมให้ครูผู้สอนรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) เพื่อครูจะได้จัดการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อผลักดัน ส่งเสริม ให้งานเขียนของนักเรียนมีคุณภาพ น่าสนใจ ไม่น่าเบื่อ ตามที่นักวิจัยชาวต่างประเทศกล่าวไว้ จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมจากงานวิจัยนี้ เพราะยังไม่มียานวิจัยในประเทศไทยงานใดกล่าวถึงการสอนการเขียนที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice)

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษ (ระดับการศึกษา สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน) สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

จากสมมติฐานที่ 1 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเพราะ แม้ว่าจะระดับการศึกษาที่แตกต่างกันออกไปแต่การเรียนการ

สอนภาษาอังกฤษต้องจัดการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เป็นในรูปแบบเดียวกันในทุกโรงเรียนซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ไม่ได้ระบุเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ไว้ในหลักสูตร ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ครูที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้ไปสอดคล้องงานวิจัยบางส่วนของ สีทัฬหะสุวรรณ (2553) ที่ได้ศึกษา การรับรู้ของครูและผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีที่มีต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2551 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้บริหารที่มีระดับการศึกษาต่างกัน แต่กลับพบว่ามี การรับรู้ต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ 2 สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ สาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเพราะ กลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะสำเร็จการศึกษาในสาขาวิชาไหน ก่อนเข้ามาประกอบอาชีพรับราชการครูในระดับมัธยมศึกษาต้องผ่านการอบรมการประกอบวิชาชีพครูหรือสำเร็จการศึกษาด้านการสอนและมีใบประกอบวิชาชีพครูแล้วทุกคนถึงจะประกอบอาชีพเป็นครูได้ซึ่งเป็นไปตามตามระเบียบและมาตรฐานของกระทรวงศึกษาธิการ และการจัดการเรียนการสอนก็ต้องให้เป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เช่นเดียวกันในทุกโรงเรียนภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งในสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ไม่ได้ระบุเรื่องลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ไว้ในหลักสูตร จึงส่งผลให้ครูที่มีสาขาวิชาที่สำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน

จากสมมติฐานที่ 3 ประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีผลต่อการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน สรุปได้ว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ ประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกันมีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเพราะ กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน ถือว่าเป็นผู้ที่มีประสบการณ์และมีความเชี่ยวชาญในงานที่ทำงานและเป็นผู้รู้งานแล้วอย่างถ่องแท้แล้ว จึงทำให้เกิดความภาคภูมิใจในงานของตนเองที่ทำ ย่อมส่งผลถึงแรงผลักดันหรือแรงกระตุ้น แต่ในเรื่องการรับรู้ลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องใหม่ในประเทศไทย เนื่องจากในประเทศไทยยังไม่มีนักวิจัยคนไหนศึกษา/วิจัยในเรื่องดังกล่าว ด้วยเหตุนี้จึงส่งผลให้ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานที่แตกต่างกัน มีการรับรู้ของครูผู้สอนที่มีต่อลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ที่ปรากฏอยู่ในงานเขียนภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้สอดคล้องกับงานวิจัยบางส่วนของ สีทัฬหะสุวรรณ (2553) ที่ได้ศึกษา การรับรู้ของครูและผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีที่มีต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2551 พบว่า ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ของผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน แต่กลับพบว่ามี การรับรู้ต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. โรงเรียนควรเพิ่มจำนวนชั่วโมงการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น
2. จากการวิจัยพบว่าหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ควรระบุขอบเขตของตัวชี้วัดในเรื่องทักษะทางด้านการเขียนให้มีลักษณะเฉพาะเจาะจงเพื่อช่วยส่งเสริมให้มีการเรียนและการพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างลึกซึ้ง และควรให้ความสำคัญกับทักษะทางด้านการเขียน

มากกว่าความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ เพราะสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้นักเรียนมีเวลาในการเรียนและการฝึกการเขียนได้มากยิ่งขึ้น และนักเรียนจะสามารถเขียนได้หลากหลายระดับ ตั้งแต่ระดับประโยคไปสู่ระดับย่อหน้าในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาเพิ่มเติมดังนี้

1. ควรวิจัยด้านการวัดและประเมินผลในงานเขียนภาษาอังกฤษที่มีลักษณะตัวตนของผู้เขียน (Voice) ในการเขียน
2. ศึกษาและพัฒนาเครื่องมืองานวิจัยโดยทำแบบสอบถามที่สอบถามเกี่ยวกับกิจกรรมในการเขียนของนักเรียน
3. ศึกษาและพัฒนาเครื่องมือโดยมีการสอบถามการรับรู้เรื่อง Voice โดยใช้คำว่า ที่แปลจากคำภาษาไทยร่วมได้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชุตินันท์ ใจอะกะ. (2558). “การใช้ทางการสอนแบบเอแอลเพื่อส่งเสริมความสามารถ ด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่1/วิทยาศาสตร์โรงเรียนเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระศรีนครินทร์พะเยา.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณัฐชนนต์ สุขษาเกษ. (2558). “การพัฒนาความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้แนวการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธิดา ทิพย์สุข. (2552). “การพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค CIRC.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- นิตยร์ดี สารจันทร์. (2560). “การพัฒนาความสามารถในการเขียนเล่าเรื่องภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้กระบวนการสอนเขียนของเฮวินส์.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปุณยวีร์ แสงมนตรี. (2558). “การพัฒนาบทเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้กลวิธีการคิดจากภาพเพื่อส่งเสริมความสามารถในการพูดและการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- มาลี รุ่งไธัญ. (2550). “การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต.” สารนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วรพร จำปามูล. (2558). “การประยุกต์ใช้กลวิธีอภิปัญญาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- ศศิพิมประไพ อาสนรัตน์จินดา. (2560). “การพัฒนาความสามารถการเขียนภาษาอังกฤษเชิงอธิบายด้วยกิจกรรมการสอนตามกระบวนการอรรถฐาน.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สีทัฬหะสุวรรณ. (2553). “การรับรู้ของครูและผู้บริหารในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เขตพื้นที่การศึกษานนทบุรีที่มีต่อกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ปีการศึกษา 2551.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพรรณษา ทิพย์เที่ยงแท้. (2557). “การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้ข้อมูลท้องถิ่นชะอำ.” วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการนิเทศ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- Dhanarattigannon Jiraporn. (2021). **English Writing**. Bangkok: Danex Inter corporation.
- Education northwest. (2014). **Crosswalk Between 6+ 1® Traits and CCSS Writing and Language Standards**. [Online]. Retrieved May 14, 2020, from <http://www.nea.org/tools/lessons/59760.htm>.
- Hyland, K. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. London: Palgrave Macmillan Press.
- Julie Wildhaber. (2018). **Understanding Voice and Tone in Writing**. [Online]. Retrieved May 14, 2020, from <https://www.quickanddirtytips.com/education/grammar/understanding-voice-and-tone-in-writing>.
- Ken Hyland, Carmen Sancho Guinda. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. London: Palgrave Macmillan Press.
- Paul Kei Matsuda and Jill V. Jeffery. (2012). **Stance and Voice in Written Academic Genres**. London: Palgrave Macmillan Press.
- Raimes, Ann. (1983). **Techniques n Teaching Writing**. London: Oxford University Press.
- Taro Yamane. (1973). **Statistics: An Introductory Analysis**. 3rd Ed. New York: Harper and Row Publications.